

עין משפט  
נר מצוה

הדין לאחרים נמי דאקור למחילה זו ביום, דעטמא משום דלא נמטייה הנאה מאקסורא הוא וכי שרי לאורחא כבדי שיעוש לא  
מנינו לו טהרה מיהא, ואולי דמנא כבדידיה דאשמעין בנותא להישרא, נמי מני חספא כבדידיה (שם) ואי אכל לאו עולם,  
אלא תאמרם שיהיה חספא (תולין 17). אלא וכו' משום קוץ אלף תאמרם חספא (תולין 18). ר' יהודה ר' אבהו בשבוג  
יאכל. הוא עצמו, למרצאי שבת. לאחר שהמנין כבדי שיעוש, אכל בשבת לא, לקיים שוגג אכל מוט (גיטין ג.) וכענין בחובות  
(17) הוא הדין לאחרים דלפניו שבגוגו עובד קסלה ליה עבירה מיאא חספא דאכיל כבדי שיעוש, דלא נמטייה הנאה מעבירה,  
ודאי וכו' נמטייה חספא לא תאמרם כבדידיה, אלא לאורחא נמי, דאורי עדת קנסויה קנסויה רבנן אלא תאמרם לא, לא  
נמי רישא כבדידיה (תולין 18). במודי לא יאכל. הוא עולמית אלא תאמרם (כתובות 17). ר' יוחנן הסנדלר אומר בשבוג  
יאכל למרצאי שבת לאחרים. עשאל (שם) כבדי שיעוש, רבי יהודה נמשי ליה עבירה אף שבגוגו, ועדיפא מנא יתירה  
ר' יוחנן קנסויה רבנן, דאחייני לא לא קנסו, אלא כבדי שיעוש ימנעו ליה מטהה מעפירה (תולין 18). במודי לא  
ישאל, אלא מוכרי וטומא לעוד כוכבים (כתובות 17). מ"ט דר' יוחנן הסנדלר. דאמר מעשה שני אקורין נאמליה (שם),  
הא קורין נאמליה ר' קודם, במודי אבדתי. שווא אקור כקודם, דלא בני מיוה מטהה מניח, אלא בני שבוג. מעשה שבת  
נאמליה ר' ויטו הענין (תולין 18).

דאלי' ר' יהודה שרי ליה לאוראטא אפילו לגדידיה, דלא קנים שובג אטו מודר, ור' יומתן קנים שובג אטו מודר, הלכך איזו עבדע  
יאכל עולמית. לאו משום קנסא הוא דהא אחרינא לא עבד איסורא, אלמ מקראש ינף ק' ר' יומתן (ם). לא לי ולא לאחרי  
יכול אפילו בשוגג. תאסר דאכליה אט שגג בנפשו שלא ידע שהוא שגג, ת"ל מחלליה דאורייתא. היכא דלשכח מינו  
חייב. אפילו בשוגג. גמור אסורי מן השמים.